

**NEDEN
BOYKOT**

Umut akır

Broşür Dizisi
Neden Boykot
Yazar Adı: Umut Çakır

Yeni Evrede Mücadele Birliđi Dergisi
Özel Sayı: 738 Temmuz 2014

Yaygın Süreli Dağıtım

Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri

Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Sami TUNCA

Adres: Sofular Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL

Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57

Sor.Yazı İşl.Müdürü:

Sami TUNCA

Baskı Yeri:

Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok
1.kat N:366 Topkapı - Zeytinburnu - İstanbul/ E-posta Adresi: mucade-
lebirligi@hotmail.com / www.mucadelebirligi.com

Neden Boykot

1- Seçimler halkın iradesini yansıtmıyor mu? Sonuçta iyi olan kazansın.

2- AKP'nin arkasında 21 milyonluk oy desteği var. Bu destek seçim dışında hangi yolla çözülebilir?

3- RTE gitsin de kim gelirse gelsin. Daha iyi olmaz mı?

4- RTE Çankaya'ya seçilirse fiilen başkanlık sistemine geçilir; oysa parlamenter demokrasiyi korumak gerekmez mi?

5- Mademki kolera ile veba arasında bir seçime zorlanıyoruz, o zaman biz de üçüncü bir seçenek üçüncü bir yol açar seçime öyle gideriz.

6- İyi ama, Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot edersek ilk turda RTE kazanır?

7- Boykotun “apolitik tavır” olduğu çokça dile getirildi buna ne diyorsunuz?

8- Yine de kimi seçimlere katılmak bize mevzi kazandırıyor, belediye veya muhtarlık gibi, fena mı?

9- Madem ki parlamento bir kabuktan, belediyeler bir koltuktan ibaret, o zaman her seçimi boykot etmek gerekmez mi?

10- İyi ama, son seçimlerde sandık başına gitmeyenler geçersiz oylarla birlikte, 10 milyon bile değildi. Geriye kalan % 80'in hala parlamentodan umudunu kesmediği belli değil mi?

11- Mademki milyonlar acil sorunları için isyanda, yalnızca seçimleri boykot etmek, bu köklü sorunlara nasıl çözüm olacak?

12- Fakat halk örgütsüz, böyle köklü eylemlere hazır değil.

13- Öyleyse geriye tek bir soru kalıyor. Aktif boykot nasıl örgütlenir?

NEDEN BOYKOT

1- Seçimler halkın iradesini yansıtmıyor mu? Sonuçta iyi olan kazansın.

Bu soruya en somut cevabı 30 Mart seçimleri verdi. Daha önce görülmemiş boyutta açığa çıkartılan seçim hileleri, emekçi sınıfların geniş kesiminde zaten seçimlere karşı ciddi bir kuşku ve güvensizlik doğurmuştu. Yine de 30 Mart bu konuda istisnai bir örnek değil. Burjuva egemenlik altındaki her ülkede genel oy yoluyla yapılan seçimler her zaman halkın iradesinin çalınmasına ve oyalamaya hizmet etmiştir.

Genel oy hakkı, 19. yüzyılda, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk kitlelerinin büyük devrimleri ve mücadeleleri sonucu gündeme gelen ve o zamanlar henüz devrimci bir sınıf olan burjuvazi tarafından da sahiplenilen demokratik bir haktı. O zamanlar burjuva sınıf, kendi egemenliğini sağlama almak adına ortaya sürdüğü demokrasi taleplerinde, işçi sınıfı ve emekçileri kendi ardına toplama imkanına sahipti. Ne zaman ki işçiler ve emekçiler burjuva sınıftan bağımsız politika yürütmeye başladılar, işte o zaman genel oy hakkı egemenler için bir tehdit halini aldı.

NEDEN BOYKOT

Genel oy ve seçimler yoluyla egemenliğini tehlikeye sokacak bir hükümet değişimini engelleyebilmek için, burjuvazinin aldığı ilk tedbir, devlet yapısı içinde bürokrasinin ve militarizmin güçlenmesini sağlamak oldu. Emekçilerin çıkarlarına değil, burjuva sınıfın çıkarlarına binbir yolla bağlanan polis ve ordu gücü ile tahkim edilmiş yürütme organları her şey, halkın oylarıyla seçilen parlamento hiç bir şey haline geldi. Bu durumu en iyi, polisler karşısında defalarca “dokunulmazlık” statüsünü öne sürdükleri halde saldırıya uğramaktan kurtulamayan bu toprakların vekilleri bilir. En demokratik görünen burjuva devletlerde bile, parlamento boş bir kabuktan ibarettir; ordu, polis, adliye ise her şeydir.

Yine de bu tedbirler burjuvaziye yeterli gelmedi, gelemezdi. Çünkü bazen işçi ve emekçiler parlamentolarda hükümet kurabilecek çoğunluğu kazanabiliyordu. Bu durumda yeni hükümet ya ekonomik sabotajlarla ya da doğrudan askeri darbeye görevden uzaklaştırıldı. Ekonomik ve siyasi yönden oldukça riskli bu yöntemler, emekçi halk içinde devrimci isyan ve ayaklanmaların patlamasına neden oldu. Yani pek güvenli bir yok değildi hükümet düşürmek. Bu yüzden burjuva sınıfın, halk iradesinin seçim sandıklarına yansımaması için pek çok önlem devreye sokmak zorunda kaldığını görürüz.

Tekelci basın ve televizyonlar yoluyla kamuoyu oluşturmak, seçimler döneminde trilyonlar harcayarak oy satın almak, sudan gerekçelerle emekçilerin seçim çalışmalarını engellemek, yüzlerce yasakla donanmış seçim takımları oluşturmak, devletin bütün organize gücünü tekelci partilerin hizmetine sunmak, nüfusun en yoksul kesimlerini açıklıkla tehdit ederek oy devşirmek, halkın seçtiği temsilcileri hapislerde çürüterek gözdağı vermek; bütün bunların yetmediği yerde sandık başı hileleriyle doğrudan oy çalmak.

Bir yanda trilyonlarca para, tekelci basın ve muazzam devlet organizasyonu ile burjuva sınıf diğer yanda ise tüm bunlardan yoksun emekçi sınıf partileri. İşte halkın iradesini temsil ettiği söylenen seçimlerin arkasındaki asıl gerçek budur. Sonuçta iyi olan değil, silah ve parayla tahkim edilen güç kazanıyor.

2- AKP'nin arkasında 21 milyonluk oy desteği var. Bu destek seçim dışında hangi yolla çözülebilir?

Öncelikle AKP hanesine yazılı 21 milyon oyun nereden geldiğini, yine en açık biçimde 30 Mart seçimlerinde görmedik mi?

Tekelci sermayenin basını bu hilelerin üstünü kapatmaya çalışsa da başaramadı. Çünkü artık milyonlarca emekçinin özgür iletişim ve haberleşme ağı haline gelen sosyal medya, seçimlerde yapılan hilelerin binlercesini kayıt ve belgeleriyle kanıtlamayı başardı.

Muhalefet konumundaki tekelci sermaye partileri, AKP'nin yalnızca son seçimlerde değil, önceki seçimlerde de bolca kullandığı hilelere karşı birkaç yer dışında itiraz etmediler. İki nedenle böyle davrandılar: Birincisi; günü geldiğinde aynı hile yöntemlerini olduğu gibi pekala kendileri kullanacaklar ve hatta kullandılar. İkincisi; burjuva egemenliğin "kutsal ineği"ni yani halkın seçimlere karşı duyduğu aldatıcı güveni sarsmak istemediler. Ne de olsa her seçim sokakları temizleyen, halkı devrimci yollardan parlamenter yola çeviren en önemli egemenlik ve aldatmaca aygıtlarından biridir. Böyle değerli ve kutsal ineğe suikastı, ne AKP ne diğer tekelci partiler ister.

Binlercesi sosyal medya tarafından teşhir edilen seçim hileleri ise buzdağının görünen yüzü. Asıl büyük oy çalma operasyonu, seçimleri düzenleyen bilgisayar programı yoluyla gerçekleşiyor. Bilgisayar programını hazırlayan şirketin pek çok ülkede, hilelere aracı olduğu için yasaklandığı biliniyor. İşinin uzmanı gazeteciler ve programcılar, seçim sonuçlarını düzenleyen bilgisayar üzerinden yapılan hileleri açığa çıkardılar. Daha önceki seçimlerde AKP hiç oy alamadığı sandıklarda bile, bilgisayar marifetiyle % 25'lerde görünüyordu. Yani seçim yarışlarına AKP, kafadan %25 averajla giriyordu.

NEDEN BOYKOT

Dahası var. Yıllarca sandık başına gitmeyen, tutarlı bir boykot tavrı sürdüren milyonlarca kişinin oylarının yine aynı yolla AKP'ye aktarıldığı ortaya çıktı. Ama bütün bu basit, kanıtlanmış gerçekleri kendisine sol-sosyalist diyen çevrelerden bile duyamazsınız. Çünkü uzlaşmacı oportünist sol aynı kutsal ineğe tapır. İçlerinde en devrimci görünenler bile kafalarının arkasında taşıdıkları gerçek fikir, halkların “direnerek” kendi hakkını araması ve bu yolla edindiği bilinçle hükümeti seçimlerde cezalandırmasıdır. Yaygın deyimle “hesap sorması”dır. Halkı kavgaya davet eden ama ona iktidarı devrimci zor yoluyla fethetme hedefi göstermeyen her politik çevrenin kaçınmadığı hazin sondur bu.

Öte yandan, AKP'nin devşirdiği 21 milyon oyun hepsinin sandık başı hileleri ile toplandığını söylemek doğru olmaz. Kaldı ki, burjuva sınıfın seçim hilelerini yalnızca sandık başı dalavereleri ile açıklamak, gerçekte bu hileler olmasa seçimlerin gayet adil geçeceği inancını pekiştirerek “kutsal ineğe” hayat öpücüğü vermek demektir. Nitekim sosyal medya üzerinden örgütlenen pek çok çevre “oy ve ötesi” gibi gruplar, sosyal reformist çevreler, sandık başı hilelerini engelleyebilirlerse her şeyin yolunda gideceğine dair halka güvence vermek için ciddi çaba içine girdiler. Seçimleri gözlemek adına günlerce uykusuz kaldılar, çuvallar üzerinde uyudular. Onların anlamadığı olgu, asıl büyük seçim hilelerinin sandık başına gelmeden gerçekleştiği idi.

Nedir o hileler? Yukarıdaki ilk soruda açıklandı: Rüşvet, yasaklar, para ve devlet gücünün hükümet partisi adına sonuna dek kullanılması. Bu yöntemlerin nasıl devreye sokulduğunu, bütün burjuva partilerin hükümet olduğu yıllardan bu yana biliyoruz. Televizyon ve gazetelerin, tekeli sermaye partileri dışında kalanlara kapatılması, trilyonlarca hazine yardımı, devlet bütçesinden halkın en yoksul kesimlerine oy karşılığı dağıtılan katrilyonlar, büyük perakende ve mağaza sahibi patronların dağıttıkları alışveriş kuponları, polis gücüyle uygulanan akıl almaz propaganda yasakları, devlet daireleri ve işletmelerin arpalık haline getirilmesi ve sadece

parti yandaşlarına açılması, Soma örneğinde gördüğümüz üzere kalabalık işçi gruplarının işsizlik tehdidiyle mitinglere taşınması, bedava ulaşım ve bol kepeçe kumanya organizasyonları vs. vs. Saymakla bitmez. Bütün bunları seçim hilelerinden saymayıp, yalnızca sandık başında değiştirilen torbaları görürsek, burjuva seçimlere duyulan aldatıcı önyargıyı pekiştirmekten, paranın gücünü kutsamaktan başka bir şey yapmamış oluruz.

Yoksulluktan beli kırılan, açlık tehlikesiyle gözleri yılan milyonların varlığı olmasaydı, burjuva egemenliği sürdürmek çok daha zor olurdu. Yoksul milyonların bir kısmının derdi politika değil, onların bambaşka dertleri var. Hemen yarın açlıkla karşılaşma tehlikesini savuşturabilmek için güçlü olanın yanında olmaktan başka çare göremeyenler hiç de az değil. Yoksulluk ve baskı tüm emekçileri öfke ve isyana sürüklemedi hiçbir zaman, isyan edenlerin yanı sıra gözleri yılmış milyonlar da vardı. Tüm nüfus bilgilerini kontrol imkanı tanıyan bilgisayar tekniği sayesinde günümüz tekelci burjuva partileri, yoksulluktan gözleri yılan bu milyonları kendi oy depoları haline getirmekte eskisi gibi zorlanmıyor.

Oysa genel olarak sınıflar mücadelesi ve politika açısından bu büyük yığın hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu beli bükülmüş, gözleri yılmış yığını politik bir figür haline getiren olgu, burjuva seçimlere duyulan darkafalı güvendir. Politik mücadelenin gelişim ve sonuçlarını yalnızca sandık rakamlarından okumaya alışkın olanlar için dört yılda bir oy kullanmaktan başka hiçbir politik faaliyeti olmayan bu yığınları kazanmaya çalışmak önemli görünebilir. Fakat burjuvazinin empoze ettiği önyargılardan kurtulmuş bir emekçi, yoksulluktan gözü yılmış bir yığının seçim tercihlerini “politik bir irade” gibi görmeyecek bu yoksul yığınların kazanmasının tek yolunun iktidarı fethetmek olduğunu kavrayacaktır.

3- RTE gitsin de kim gelirse gelsin. Daha iyi olmaz mı?

Böyle düşünenler şu an hüküm süren baskıcı, kibirli, engel ve rakip tanımaz, sürekli öfkeli, dinci faşist ve mezhepçi yönetimin RTE'nin kişiliğinden kaynaklandığını sananlardır. Oysa tarihte olduğu gibi günümüz toplumunda da tek tek kişilerin karakter özelliklerinin olaylar üzerindeki etkisi sınırlıdır. Bu kişi bir ülkenin en yetkili koltuğunda otursa bile onu yönlendiren bağlı bulunduğu özel ve genel sınıf çıkarları, söz konusu sınıfın yaşamsal ihtiyaçları korku ve endişeleridir.

RTE'nin dayandığı sermaye kesimlerinin kendi özel çıkar ve karlarını garantiye almak için nasıl vahşi yasa ve engel tanımaz bir sömürü çarkı kurduklarının belki de en net fotoğrafı Soma'da açığa çıkmıştı. Tekel düzeyinde birikime salıp maden şirketi küçük ilçeyi adeta teslim almış, polis gücü, besleme çeteleri ve rezil sendikacılarıyla madencileri tam anlamıyla sindirmiş. Elde edilen kar ise muazzam. Ancak dört dörtlük bir baskıyla sağlanabilen bu kar cenneti patronları korkuyla karışık bir kibre boğmuş. Katliamdan üç gün sonra kameralar karşısına geçtiklerinde, milyonlarca izleyici bu soğukkanlı kibri, ikiyüzlülüğü, alçaklığı bir yerlerden tanıdık geldiği duygusu eşliğinde ve mide bulantısıyla seyretti. Aynı kibir, aynı özgüven maskesi katliamın öfkesiyle ardı ardına zor sorular sıralayan gazeteciler karşısında bir anda nasıl bir paniğe, korkuya ve saklanamayan bir kine dönüştü.

İşte RTE ve ekibinin yönetim tarzı, aynı şenlikli kar cennetinin aynı korku duvarlarıyla çevrili olmasından ileri geliyor. Tekelci sermaye sınıfının tüm egemenlik koşullarıdır RTE'yi bu denli kendinden geçmiş öfkeye boğan. RTE'nin gitmesiyle temsilcisi olduğu sınıfın örneğin Washington'daki efendilere ekonomide hiçbir taşın yerinden oynamayacağına sözler veren Kılıçdaroğlu aynı ikiyüzlü tavır, aynı kibir ve öfke, aynı korku ve düşmanlıkla emekçi halk kitlerine saldıracaktır.

RTE'nin uygulayıcısı olduğu dinci faşist ve mezhepçi politikasının sermaye sınıfının kaçınılmaz bir kaderi haline geldiği, her halde en iyi CHP-MHP tarafından Çankaya'ya aday gösterilen kişinin karakter ve tutumlarında görülebilir. “Ekmel efendi” zamanında Türkes'in danışmanlığın yapmış, Osmanlı hayranı tutumuyla RTE adlı vebanın karşısına bir kolera edasıyla dikiliyor. Ve şimdi sermaye emekçileri veba ile kolera arasında bir seçime zorluyor.

“Ekmel efendi”nin aday olmasında CHP'nin isabetsiz bir seçip yaptığı ya da AKP tabanından oy kapma hesaplarıyla hareket edildiği sanılmasın. CHP pekala biliyor ki, tekelci sermaye egemenliğine karşı ayaklanmış milyonları durdurabilmenin tek yolu baskıya eşlik edecek şekilde onları din vaazlarıyla uyuşturmak, Osmanlı hayalleriyle oyalamaktır. Ne Ekmel'in seçimi bir tesadüftür, ne ağzından dinci gerici laflar eksik olmayan Sarıgül ve Mansur Yavaş gibi tescilli bir faşistin adaylığı. CHP önemli bir kesimi Haziran ayaklanması içinde bulunmuş ve az çok politikleşmiş kitlelerden oluşan kendi tabanının birazcık da olsa sola kayması durumunda, devrimin zaferinin önüne geçemeyeceğini biliyor. Bu yüzden dümeni, temsilcisi olduğu tekelci sermaye adına dinci gerici sulara kırıyor.

CHP, mensubu olduğu tekelci sermayenin egemenlik koşullarını en az AKP kadar biliyor. Ve ayaklanmış kitleler karşısında en ufak bir geri adım atılırsa, sermaye düzeni açısından bir dağılma, bozgun ve yenilginin doğacağını, öte yandan devrimci kitlelerde zaferin yakın olduğuna dair duygunun pekişeceğini pekala biliyor. RTE giderse ve onun yerine herhangi bir CHP'li gelirse aynı yasaklar, aynı gaz banyoları, aynı TOMA kuşatmasıyla karşılaşacağımızdan kimsenin kuşkusu olmasın.

4- RTE Çankaya'ya seçilirse fiilen başkanlık sistemine geçilir; oysa parlamenter demokrasiyi korumak gerekmez mi?

Eğer fiili olarak başkanlık sisteminden kastedilen tüm yasama, yürütme ve yargının ek elde toplanması ise şu anda yaşanan tam da budur. Parlamenter demokrasi bu topraklarda hiçbir zaman yaşamadı, olmayan bir şeyi savunmak politika değil hayalciliktir.

TC, en başından beri burjuva gericiği esas alan bir devlet biçiminde şekillendi. Her dönemde politik güç yürütme organlarında toplandı. Parlamento ise, kitleleri demokrasi vaadiyle aldatmak için gerekli bir vitrin düzenlemesinden ibaretti. Parlamento oylarının işlemez hale geldiği her devrimci krizde, yürütmenin esas sopası olan ordu devreye girdi. Askeri cuntalar yoluyla adım adım daha da gericileşen devlet, tekelci sermayenin egemenlik koşullarında faşist politik karaktere büründü. 12 Eylül darbesinin, faşizmi tüm devlet kurumları içinde nasıl kurumsallaştırdığının hikayelerini otuz yıl sonrasının genç nesilleri bile yeterince biliyor. Faşizmin kurumsal bir karakter kazanmasıyla birlikte tekelci sermayenin ancak terörist diktatörlüğü şu ya da bu partinin hükümet koltuklarını doldurmasıyla değişmeyen bir süreklilik elde etti. İşte AKP, böyle bir kurumsal yapı üzerinde hükümet oldu.

Fakat önceki hükümetlerden farklı olarak AKP, 2001 krizinin darmadağın ettiği ekonomik, siyasi yapının enkazını temizlemek zorundaydı. 2001 krizi sonrası Kemal Derviş eliyle yeniden yapılanan ekonomi, emperyalizmin yeni egemenlik koşullarını işbirlikçi tekellere dayatıyordu. Bu yeni ilhak koşullarında eskinin pek çok tekelsi egemen konumlarını kaybetti. Yerlerine daha büyük finans ve pazarlama yönüyle emperyalist tekellerin adeta taşeronu durumuna düşürülmüş yeni sermaye grupları ortaya çıktı. Tekelci sermayenin bu şekilde iki düşman kampa bölünmesi onlara binbir yolla bağlı bürokrasi ve ordu içinde de bir bölünme yarattı. Emperyalist

tam ilhakın dayattığı yeni egemenlik koşullarına uyum sağlayamayan tekeller ve bürokrasideki uzantıları AKP eliyle teker teker tasfiye edildi. Bu tasfiyeler AKP'ye önceki hükümetlerde görülmeyen bir yürütme gücü kazandırdı.

Hemen hemen benzer süreçler, emperyalizmin tam ilhak koşullarını yaşayan (kısaca dış ticaret ve finansal akıştaki bütün günlük engellerini kaldıran) tüm bağımlı ülkelerde yaşandı. Finans, bütçe, mali politikalar, pazarlama ve ticaret, diplomasi gibi en temel konuların artık ülke başkentlerinde değil, uluslararası finans merkezlerinde karara bağlandığı bu koşullardan, tam ilhakı yaşayan bağımlı ülke hükümetlerine düşen bir tane görev vardı: Halkın ayaklanmasını bastırmak. Bu amaçla bağımlı ülkelerde ordu ve polis teşkilatları yenilendi, güçlendi, yürütme gücünü elinde tutan hükümetler, ülkenin en temel konularında parlamentoyu devre dışı bıraktılar.

Kısacası fiili başkanlık biçiminde hali hazırda işleyen AkP iktidarını yaratan, RTE'nin tek başına hükmetme hırsı değil. Bunu AKP'ye sağlayan, tekellerin yeni egemenlik koşulları ve öteden beri parlamentoyu bir vitrin süsüne dönüştürmüş bulunan kurumsallaşmış faşist devlet gerçeğidir. Aynı koşul ve olgular, Çankaya'da oturan kişinin kimliğine bağlı değil. Aksine orada oturan her kim olursa, o koltuğu kaybetmek istemiyorsa fiili başkanlık biçiminde hali hazırda yürüyen iktidarı bizzat koruyup kollamak zorundadır.

NEDEN BOYKOT

5- Mademki kolera ile veba arasında bir seçime zorlanıyoruz, o zaman biz de üçüncü bir seçenek üçüncü bir yol açar seçime öyle gideriz.

Genellikle Kürt ulusal hareketi ve peşinden sürüklediği reformistlerce dile getirilen bu iddia, yukarıda açıkladığımız gerçek koşullar ve olaylar karşısında güçsüzdür.

Emekçilere veba ile kolera arasında bir seçime mahkum olmadıklarını kavratmak ve bir çıkış yolu olduğunu gösterebilmek için üçüncü bir seçenekle hangi yolu gösterdiğinizin hiç mi önemi yok? Bu tezi savunanların ifade ettiği biçimiyle bir “ana muhalefet” katına yükselmeyi hedeflemekse tüm amaç, bunun anlamı halkların karşısına üçüncü bir seçenekle çıkmak değildir. Burjuva egemenliğin bir parçası olan parlamentoya uzanan hiçbir yol üçüncü yol değil, ama sermaye egemenliğini başka sözler ve biçimlerle halka kabul ettirmektir. Üstelik siz hiç dünyada “ana muhalefet” hedefiyle yola çıkan bir parti duydunuz mu? Bu topraklara özgü bir gariplik ve darkafalılık. Oysa her parti iktidar için yola çıkar, ancak böyle bir iddiayla seçmenlerine özlemini duydukları değişimleri vaat edebilirler.

Gelin görün ki, bizim toprakların reformist ve oportünistlerinin halka vaatleri ancak “ana muhalefet” olabilmektedir.

Üçüncü yol sözleriyle yola çıkanlar parlamenter hedeflere bağlı kaldıkça bunun aslında çıkmaz bir yol olduğunu sıradan bir emekçi bile hemen fark eder. Faşizmin kurumsallaştığı, yürütmenin tüm erkleri elinde topladığı bir yerde diyelim mutlu tesadüfler sonucunda hükümet koltuklarını emekçi sınıf temsilcileri doldursalar bile, onları bekleyen kader yine “ana muhalefet” konumunda kalmaktır. Bu polise mi söz geçireceksiniz ya da bu orduya bu adli bürokrasiye? “Biz parlamentodan alacağımız yasama gücüyle bunları başarırız” diyorsanız aman ha bu sözleri ulu orta yerde söylemeyin fena halde alaya alınırız.

Öyleyse parlamenter yolu hedefleyen üçüncü yol, politik koşullar altında çıkmaz yoldur. Gerçekçi değildir, alternatif hiç değildir. Eğer karşılık bulmak için öneriyorsanız, bu yol mutlaka parlamento dışı, devrimci eylem ve kitle ayaklanmasını hedef alan bir yol olmalıdır. Aksi takdirde tekelci sermayenin sandık dışı ve sandık başında çevirdiği bütün dalaverelere, rüşvet ve satın almalara, emekçi halkında gözünde bir meşruiyet kazandırmış olursunuz. Burjuva sınıfın özenle empoze ettiği parlamenter budalalıklara, seçimlere olan içi boş inanca bir destek de sizin üçüncü yolunuzdan gelir.

Verili politik koşullarda, yalnızca seçimleri boykot etmek şiarı ve bu amaçla kurulacak bir boykot cephesi ile kelimenin gerçek anlamında bir üçüncü yol kurulabilir. Halkı aldatmadan, onların gerçek çıkar ve özlemlerini bu yolla sonucu ulaşacağı kavratılabilir.

NEDEN BOYKOT

6- İyi ama, Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot edersek ilk turda RTE kazanır?

Az çok başarılı bir boykotun sonucu büyük ihtimalle RTE'nin ilk turda Çankaya'ya çıkmasıdır. Fakat bize kolera ile veba arasında bir seçim dayatıyorlarsa, o koltuğa kimin oturacağını bir önemi yok. Öte yandan, eğer başarılı bir boykot çalışması ortaya çıkarsa, o koltuğa kim oturursa otursun, rahat edemeyecek ve boykot cephesinin tehdidini her an ensesinde hissedecektir.

Boykot değil ama daha fazla seçmenin oy kullanması için çalışılacak olursa, sonucun aynen 30 Mart gibi olacağından şüphe duyulmasın. Yüksek katılımı her seçim, dinci faşist iktidarın demokrasi aldatmacasını güçlendirmeye yarar. İsterse “üçüncü yol”cular beklentileri aşan bir oy oranına ulaşsın, bu durum egemenlerin sevincine bir gram gölge düşürmeyecek, ama tam tersine halkların milyonlar halinde ayaklandığı bir iklimden kurtuldukları, yine o eski parlamenter aldatmaca oyunlarına dönebildikleri için kendilerini şanslı sayacaklar. Ne de olsa tekelci sermayenin güçlü olduğu tüm avantajları elinde tuttuğu alan parlamenter alandır. Orada paranın ve devletin gücüyle artık iyice ustası oldukları her tür dalavereyi çevirebilirler.

Oysa boykot, emekçi halk kitlelerinin parlamenter yolu değil, devrimci yolu tercih ettiğinin bir belgesi olarak egemenlerin devrim korkusunu alevlendirecek ve onları isterlerse %90 oranla Çankaya'ya çıksınlar her an devrilme tehdidiyle baş başa bırakacaktır.

7- Boykotun “apolitik tavır” olduğu çokça dile getirildi buna ne diyorsunuz?

Küçük burjuvalara özgü parlamenter darkafalığın bu eşi bulunmaz şahikasıyla, evet çok sık karşılaşıyoruz. Özellikle 2000’li yıllar boyunca, insanı her duyduğunda hayata küstürecek denli can sıkı bu iddia, uzlaşmacı solun ağızlarından düşürmedikleri bir sarkızdı. Neyse ki, 2010 referandumunda hayat onlara unutamadıkları bir ders verdi.

Politika yapmayı burjuva kulvarlarda bir patikadan ibaret görenler 2010 referandumunda ya “Hayır” diyerek kendilerini şoven faşist partilerle kol kola yürürken buldular, ya da “Yetmez ama Evet” rezaletine imza atarak AKP hükümetinin ikiyüzlülüğüne bulunmaz bir destek sundular. Öyle ki, aynı akşam balkondan konuşan RTE, bu rezaletin imzacılarına tek tek teşekkürü ihmal etmedi.

Oysa aynı yıl, başta Kürt ulusal hareketi olmak üzere, önemli bir kesim doğru bir tutumla boykot tavrını benimsedi. O referandumda katılımın bir anda bilgisayar marifetiyle nasıl şişirildiğini hatırlayanlar olacaktır. Öğle sonrası akşama doğru sandıkların başından haber geçen gazeteciler katılımın ne denli düşük olduğundan söz ediyordu. Ama sonra her nasılsa katılımın % 80’e çıktığı, halkın son dakikalarda sandıklara koştuğu söylendi. Gerçekte 2010 referandumunda halkın ciddi bir kesimi pasif bile olsa bir boykot tavrı benimsemişti.

Yalnızca oy vermeyerek gerçekleşen pasif boykot bile Kürt halkı üzerinde muazzam bir devrimci etki yarattı. Devrimci bilinç ve birikimle donanmış bir halk bir kez parlamenter yolun dışına çıkmayagörsün, o halkın neler yapabileceğini referandumdan sadece sekiz ay sonra ilan edilen “özerklik” ile gördük. Ve o sekiz ay boyunca Kürdistan’da halk “ikili iktidar” diye tabir edilen politik yeğ-inliğe ulaştı. Halk inisiyatifleri şekillendi, asayiş birimleri polislere göz açtırmadılar, halk kendi mahkemelerini bile kurmaya girişmişti. Pasif bile olsa başarılı bir boykot halkın devrimci duygularını işte

NEDEN BOYKOT

böyle kabarttı, kendine güvenini pekiştirdi. Yaşamsal ve yakıcı özlemleriyle ayağa kalkmış bir halk, bir kez parlamento dışı bir yola girdiğinde bu özlemlere ulaşmaya en uygun devrimci araç ve yöntemleri bulma yeteneğine de kavuşabildiğini kanıtladı. İşte pasif bile olsa bir boykotun devrimci etkileri bunlardı.

Ve tam da bu devrimci etki nedeniyle uzlaşmacı sosyalistlerin alayı “boykot apolitik bir tavidir” sakızını çiğniyorlardı. Bütün ömürlerini emekçilerin devrim heyecan ve hevesini söndürmeye adayan bu reformist tayfa, neyse ki, 2010 referandum rezaletinden sonra, bu yavan lapayı daha az çiğner oldular. Nihayet hidayete erdikleri ve doğru olanı gördüklerinden değil, ama artık kimseyi kandıramayacaklarını bildiklerinden susuyorlar bu konuda.

8- Yine de kimi seçimlere katılmak bize mevzi kazanıyor, belediye veya muhtarlık gibi, fena mı?

İşte ömrü boyunca güneş görmeden karanlık bir mağarada yaşayanların mum ışığını güneş sanmalarına benzer bir iddia.

Devrimlerin büyük ustaları oportünizmi şöyle tanımlıyorlar: Bugünün küçük kazançları uğruna geleceğin büyük hedeflerinden ve ilkelerinden vazgeçmek.

Eğer milyonlar bir devrim kazanı içinde kaynayıp duruyorsa, hatta bu kaynaşmadan bir yıla yayılan bir ayaklanma düzeyine varıyorsa, kitlelerin karşısına büyük devrimci hedefler yerine bir kaç belediye koltuğu ve muhtarlık için çıkmak, oportünizmin gelebileceği son noktadır ve ne yazık ki, biz bu dip noktanın 30 Mart seçimlerinde test edildiğini gördük. Ağızlarını her açışlarında “devrim günceldir” diyenler 30 Mart için “Haziran ayaklanmasını seçim hareketine dönüştürelim” diye buyurdular. Ağızlarında bakla ıslanmayan türde oportünistler böyleleri. Bir de “seçim değil devrim” sloganını kocaman harflerle başlıklarına koyup, hemen altına bağımsız aday listelerini telefon şirketlerinin sözleşme maddeleri boyutlarında yerleştirenler vardı. Ama hepsinin kafasındaki fikir aynı. Devrimin olacağı yok, biz ufak mevziler kazanmaya bakalım.

Günümüz savaşlarında pek görülüyor ancak milyonların göğüs göğüse çarpıştığı kocaman bir meydan muharebesi düşünün. Milyonluk orduyu siperlerinden çıkarıp düşman hatlarını yarararak bozguna uğratmak ve nihai zaferi kazanmak dururken, bir takım insanların arazisinin şurasına burasına küçük siperler kazdığını ve “burada tutunalım, çukurumuzun ele geçmesine karşı direnelim” dediklerini düşünün. İşte günümüz oportünizminin resmi.

Haziran boyunca meydanlarda en sert kavgaları veren, Berkin’in cenazesinde isyan ve öfkeleri zirveye varan milyonlara 30 Mart’ta sandık başı çağrısı yapanlar, “kentlerimizi biz yöneteceğiz” dediler. Ve yalnızca kendilerini kandırdılar. Uzun yıllardır bazı büyük şehir belediyeleri Kürt ulusal hareketinin elinde. Ve bir çok

NEDEN BOYKOT

mahallede uzlaşmacı oportünist hareketlerin aday gösterdikleri muhtarlar var. Ama bunların mahalle ve kentleri yönettikleri iddia edilebilir mi? Hayır. Kentin temizliğini yaptılar, kültürel hizmetler sundular, hepsi bu. Ellerindeki mazbataları gösterip bir tek karakol polisine, bir tek cezaevi gardiyanına, savcısına, inzibatına tek bir vergi memuruna, okul müdürüne ya da olgunlaşma enstitüsü yetkilisine, tek bir söz geçirebildiler mi? Peki ya muhtarlar? Kapılarına dayanıp adres bilgilerini isteyen tek bir polisi bile kapı dışarı edebildiler mi?

Kürt halkını bu eleştirilerin bir kısmının hedefi olmaktan çıkarmak yerinde olur. Çünkü onlar, belediye seçimleri yoluyla, ilhak edilen ve varlığı inkardan gelinen bir ülke ve halkının coğrafi sınırlarını görünür kılmaya gayret ediyorlar. Tarihi ve haklı nedenlere sahipler.

Peki ya devrim adına küçük mevziler peşinde koşanlara, şimdiye kadar bu mevzilerin ne işe yaradığını sormamız gerekmez mi? Eğer bir devrim canlı ve somut bir olgu haline gelmişse, milyonların hareketi düzeyine erişmişse ve küçük adımlarla değil, sıçramalı biçimlerle gelişim gösteriyorsa, koca orduya bir takım mevziler için kavga çağrısı yapmak, onlara şunu söylemektir: “Durun! Nihai çarpışmayı, düşmanı bozguna uğratmayı aklınızdan bile geçirmeyin, çünkü siz bunu başaramazsınız. Ben hazır değilsem, siz de hazır değilsiniz. Benim hazırlanmam için ise faaliyetlerimin belli bir düzeyde kurumlaşmaya, küçük siperlere ihtiyacı var. Oturun ve bekleyin! Bu arada, seçimlere filan katılarak düşmanın paslanmış toplarını parlatarak zaman geçirebilirsiniz...”

Sık sık devrim ve sosyalizm kelimelerini cümle içinde kullanmayı öğrendikleri için halkın bir kesiminin sempatiyle karşıladığı bu oportünizmin gelinen aşamada devrim önündeki en ciddi engeli meydana getirdiğini emekçi sınıfların artık kavramasının zamanı gelmiştir.

9- Madem ki parlamento bir kabuktan, belediyeler bir koltuktan ibaret, o zaman her seçimi boykot etmek gerekmez mi?

Hayır gerekmez. Boykot için bazı özgün politik koşulların göz önüne alınması gerekir. Bu konuda sınıfların karşılıklı ilişkileri ve mücadeleleri temel alınır, yoksa şu veya bu kurumun nitelikleri değil.

Devrim tek bir eylem ya da ayaklanmadan ibaret değil. Ve devrimi düzenli orduların hazır kıtalarına yağdırılan talimatlarla gerçekleştiremezsiniz. Devrim ancak politik bir orduyla kazanılır ve bunun için halkın geniş kesimlerinin bilinçlenip örgütlenmesi, partilerin sözlerini kendi deneyimlerinin sınavından geçirerek kendini burjuva önyargılardan, aldatmacalardan kurtarması gerekir.

Halkın politik bir ordu biçiminde hazırlanıp önyargı ve yanılgılarından kurtulabilmesi için en uygun iklimi, devrimci durum koşulları sağlar. Yayınlarımızda pek çok kez ele aldığımız devrimci durum belirtilerini şöyle özetleyebiliriz: Tepedekilerin artık eskisi gibi yönetememesi ve ezilen sınıfların da eskisi gibi yönetilmek istememeleri; yoksulluk ve sefaletin alışıldık ölçülerin üzerine çıkması ve en son olarak kitlelerin bağımsız eylemlerinde önemli bir yükselişin görülmesi. Bu topraklarda 90'lı yıllardan bu yana her üç belirtiyi de o denli sık yaşıyoruz ki, bu nedenle egemenler gittikleri her seçimi “sokakları temizlemesi” amacıyla kullanageldiler.

Eğer devrimci bir durum yoksa, yönetenler ekonomik ve siyasal krizlerle boğuşmak zorunda kalmıyorsa; yönetilenler durgun geçen yılların etkisiyle alışıldık yaşamlarına homurdanmalardan uzak devam ediyorsa, böyle bir ortamda burjuvazinin empoze ettiği önyargıları, parlamenter tiyatroya safane güven, seçimlere katılmak, devrimci sınıflar dahil tüm sınıfların gözünü diktiği, köklü sorunlarına köklü çözümler beklediği, her tartışmasını heyecan ve umutla izlediği parlamentoya girmek ve bizzat o kürsüden halkın önyargı ve yanılgılarını sarsmaktır.

NEDEN BOYKOT

Nitekim Leninistler 70'li ve 80'li yıllarda yapılan bazı seçimlerde bağımsız adaya çıkarma tutumunu benimsemişlerdir. Çünkü Leninizm, tek bir eylem biçimine bağlı kalıp onu yüceltmez. Eylem biçimleri, somut durum tahlillerine, sınıfların karşılıklı ilişki ve mücadelelerine dayanır. İlkel sosyalizmle devrimci marksizmi ayıran temel ilkelerden biridir bu.

Gelinen aşamanın devrimci bir durumun da ötesine geçtiği çünkü milyonların tarihsel bağımsız eylemlerinin doğrudan hükümeti devirmeyi hedefleyen bir ayaklanma düzeyine vardığı daha dün politik yaşama uyanmış sıradan insanlar için bile tartışmasız gerçeklerdir. Ve bu tartışılmaz olguyu yalnızca kafaları darkalıplar ve işe yaramaz formüllerle dolup taşan oportünistler görmezden gelirler.

10- İyi ama, son seçimlerde sandık başına gitmeyenler geçersiz oylarla birlikte, 10 milyon bile değildi. Geriye kalan % 80'in hala parlamentodan umudunu kesmediği belli değil mi?

Sonunda kafaları gerçekten karıştıran bir soruna değinmek fırsatı doğdu.

Devrimci bir politika için ihtiyaç duyduğumuz somut durum tahlili, kesin ve kanıtlanabilir olgulara dayanmalıdır. Yoksa yalnızca kendi öznel irade ve özlemlerimizi ya da “ruh durumlarına” ilişkin aydınca gözlemlerimizi dile getirmiş oluruz.

30 Mart seçimlerini önkilerden ayıran şey yapılan hile ve davalıların hiç bu denli geniş halk yığınları tarafından tartışılmamış oluşudur. Yoksa benzer hile yöntemleri daha önceki seçimlerde çok daha yaygın ve sorunsuz biçimlerde kullanıldı ama geniş bir tartışmaya konu olmadıkları için hep görmezden gelindi. 30 Mart'ta halk bu hilelerin binlercesine tanık oldu, belgeledi. En başta gelen hilelerden biri, seçimlere katılmayan milyonların adres bilgilerini değiştirerek yirmi kişinin oturduğu mekanlara 300 kişinin seçmen yazılması ve bilgisayar marifetiyle verilmeyen oyların sayılmasıydı. Bu durumda açıklanan sonuçların kesin ve kanıtlanabilir bir olgu olduğuna inanabilir miyiz? Hayır. Öyleyse kesin ve kanıtlanabilir olgulara bakmak gerek.

Örneğin yönetenlerin artık eskisi gibi yönetemediklerini, kesinlikle söyleyebilir miyiz/ Kendi iç kavgalarından ve tasfiyelerinden iyice yorgun düşen, her adımında toplumda yeni kavga ve gerilim nedenleri üreten bir hükümetin varlığı, en küçük eyleme dahi onlarca TOMA ve binlerce çevikle gelen bir polis teşkilatı, hoşnutsuzlukların ancak tekmelerle cevap bulduğu, grevlerin ancak yasaklanarak bitirilebildiği bir yönetim, kesin ve kanıtlanabilir bir olgudur. Öte yandan ezilen sınıfların, artık her sorunda sokaklara çıktıkları, yöneticilerin yollarını kestikleri, fabrika binalarını işgal ettikleri, ya da ateşe verdikleri, grevlerin ardı ardına sıralandığı, ölümle sonuçlanan

NEDEN BOYKOT

her çatışmanın hemen aynı akşam onlarca şehirde yüzlerce mahallede kurulan barikatlarla karşılandığı, kesin ve kanıtlanabilir bir olgudur.

Bütün bunlara rağmen biz 30 Mart günü sandıklara koşan kalabalıklar da gördük. Öyleyse parlamentodan umudu kesmemiş önemli bir kitle var. Evet ama, şu iki nokta göz önünde bulundurulmadan bu durum anlaşılabilir. İlki Haziran-Mart boyunca ayaklanmaya katılanların bir bölümü, parlamentoyu çözüm yolu olarak gördükleri için değil, ama hükümeti devirebilmenin bir yolu gibi gördükleri için sandıklara koştu. Tekelci partiler ancak böyle bir propagandayla seçim çalışmalarına ilgiyi arttırabildiler.

İkinci nokta şudur: Devrimci bir politikayı yürütme amacındaki her parti, nüfusun tamamını hesaba katmaz. Böyle bir bakış açısı, küçük burjuva önyargıların pekişmesi ve burjuva seçim oyunlarına güven tazelemekten başka bir sonuca varmaz. Çünkü nüfusun ciddi bir bölümü yaşamları boyunca sınıflar mücadelesinin dışında kaldılar. Baskı ve yoksulluk veya sınıf karakterini çürüten, yozlaştıran küçük çıkar ilişkileri, halkın bir bölümünü tarihin öznesi olmaktan çıkartır. Bu türden kalabalıkları en iyi AKP mitinglerinde görebilirsiniz. Çoğunluğu bayrağını taşıdığı partinin politikalarını hiç bilmez, dünya görüşünü paylaşmaz, oraya yalnızca kömür ve gıda yardımı kesilmesin diye gelmişlerdir ya da para vaatleriyle toplanmıştır. Sonucu belirleyen nihai çatışmada, bu kalabalıkların hiçbirini göremeyiz.

Nihai çarpışmanın politik ordusu, parlamento seçimleriyle değil, ama sokak eylemleriyle kendini belli ediyor. “Ben buradayım” diyor. Daha önce adını bile duymadığımız madenci kasabaları, Soma’nın açtığı kavga izinden ilerliyor. Elektrik kesintilerine, HES’lere karşı yolunu bile bilmediğimiz köy ve ilçelerin insanları her gün polisle çatışıyor. Hükümetin YSK’nın, tekelci basın ve tekelci partilerin hep beraber üzerini örttükları inanılmaz hilelerin döndüğü bir seçimin güvenilirmez sonuçlarından çok daha somut, çok daha kanıtlanabilir olgular bunlar.

11- Mademki milyonlar acil sorunları için isyanda, yalnızca seçimleri boykot etmek, bu köklü sorunlara nasıl çözüm olacak?

İşte meselenin püf noktalarından biri daha.

Sürecin devrimci karakteriyle, seçimlerde boykot tavrı arasındaki ilişkiye yukarıda değinmiştik. Devrimci süreçler aynı zamanda emekçi sınıfların devrimci eyleme ve politik arayışa adeta içgüdüsel biçimde yatkın buldukları dönemlerdir. Bu arayış ve kitlelerin bağımsız eylemleri her zaman bir devrime yönelmez. Yukarıda açıkladığımız devrimci durumun üç belirtisine ek olarak, varolan hükümeti devirmek ya da sarsmak üzere yeterince güçlü bir devrimci kitle eyleminin ortaya çıkması, devrimci durumun bir devrime dönüşmesini ifade eder.

Tam bir yıldır Türkiye ve Kürdistan topraklarında bu güçte bir kitle hareketi ortaya çıkmış bulunuyor. Henüz hükümeti ezemedi fakat adamakıllı sarstı. Bir ayaklanma düzeyine sıçrayan hareket, büyük zirveler ve eylemin sonuçlarının derlendiği görece durgun zamanlar biçiminde alçalıp yükselen bir dalga seyri izliyor. Dahası yalnızca eylem biçimiyle değil, bilinç ve örgütlülük düzeyiyle de devrim bir yıl içinde inanılmaz adımlar attı. Ve kırk yıllık devrim mücadelesi tarihinde hiç görülmemiş yoğunluk ve yaygınlıkla büyük kalabalıklar ilk kez iktidar halka sloganıyla çatışmalara dahil oldular.

Kitle hareketinin her kritik sıçramasında olduğu gibi uzlaşmacı ve oportünist sosyalistler bizzat kitlenin sahiplendiği “İktidar halka” sloganını inat ve ısrarla görmezden geldiler. Hükümetin istifasını istemenin yanlışlarına dair bunaltıcı vaazlar vermekten geri durmadılar. Çünkü devrimci kitlelerin iktidarı hedeflemeleri, onların en çok korktukları gelişmeydi. Bu aşamanın artık burjuvaziyle bütün köprüleri atmak anlamına geldiğini ve meselenin kısa sürede bir ölüm kalım, sonucu belirleyecek bir nihai çatışmaya evrileceğini

NEDEN BOYKOT

elbet biliyorlardı. Korkuları bu yüzdendi. Çünkü o nihai çatışmayı emekçi kitlelerin kazanacağına dair en küçük bir umut taşıyorlar ve yenilgiyi kaçınılmaz görüyorlar. Zaferi garanti olmayan bir devrime omuz vermektense onu küçücük hedefler peşinde koşturarak kötürümleştirmeye giriştiler.

Oportünizmin korkusu haklıdır. Doğrudan iktidarı devirmeyi ve yeni bir hükümeti bizzat kurmayı hedefleyen bir kitle hareketinin her an sonucu belirleyecek nihai savaşımın içine girmesi mümkündür ve bu durum, öncülerin hazırlığı ne düzeyde olursa olsun, olaylar tarafından kaçınılmaz hale getiriliyor. Seçimleri boykot, havada genel bir çatışmanın kokusunu alan kitlelerce, ancak aktif boykot biçiminde hayata geçirilebilir. Yani sadece sokağa gidip oy vermemek değil, ama bu seçim ortamını ciddi bir ayaklanmaya hazırlık dönemi gibi görmek, eylem ve çatışa kapasitesini boykot şiarı altında geliştirmek ve “iktidar halka” hedefine bir adım daha yaklaşmak. Gelişmeler bu düzeyi zorluyor.

Öyleyse oy vermeme biçimde gelişecek boykotu, devrimci bir hükümet ve halk iktidarı şiarıyla iç içe, yan yana ele almak, birinciyi ikincinin bir hazırlığı, provası ve yeterince güç toplandığında iktidar hedefi doğrultusunda yeni bir ayaklanmanın işaret fişeği olarak kitlelere kavratmak, onları bu yönde ikna etmek, boykotu aktif bir boykota taşıyacaktır.

Öte yandan bu denli olgun bir devrimci ortamda boykotun pasif biçimde bile olsa büyük bir güç toplaması, yakın gelecekteki daha ileri sıçramalar için ciddi bir kaldıraç görevi üstlenecektir. 2010 referandumunda pasif boykotla yetinen Kürt halkını eylemlerinin nasıl hız kazandığını ve kısa sürede “ikili iktidar” durumuna gelindiğini hatırlayalım.

12- Fakat halk örgütsüz, böyle köklü eylemlere hazır değil.

Bunu söyleyenlerin genelde anlatmak istedikleri şudur: Biz bu halk kitlelerini tanımıyoruz, onlarla hiçbir ilişkimiz yok.

Eğri oturup doğru konuşalım: En başta proletaryanın öncü partisi ve diğer sol gruplar ile geniş halk kitlelerinin örgütsel ilişkileri oldukça zayıftır. Okyanusun içinde birer damlayız sadece. Ama bu hiç de halkın örgütsüz olduğu anlamına gelmez, sadece bizim onlarla ilişkimizin zayıf olduğunu ifade eder.

Oysa ki, Haziran ayaklanmasından bu yana emekçi sınıfların aslında değişik biçimlerde de olsa muazzam yaygınlıkta bir örgütlenme içinde bulduklarını gördük. Sendikalar veya demokratik kitle örgütlerini bir yana koyalım kültürel dernekler, hemşehri dayanışma ve yöresel dernekler, taraftar grupları ve mahalle gençliği biçiminde örgütlenip eylemlere katılanların haddi hesabı yoktu. Ayaklanmayla birlikte ortaya çıkan yüzlerce forum, örgütlenme istek ve eğiliminin ne denli güçlü olduğuna çarpıcı bir kanıttır.

Bu eğilime bir başka çarpıcı kanıt, sosyal medyadır. Sokakta eylem ve politikayla tanışan milyonlarca insan soluğu sosyal medya platformlarında alıyorlar. Her büyük eylem ve büyük çatışma kullanıcı sayısını katlıyor ve on milyonların üstüne çıkartıyor. Devrimci kitleler iki nedenden dolayı siyasal tutumlarını sosyal medya üzerinden sergilemeyi tercih ediyorlar. Birincisi burada yapılan propaganda ve örgütlenme faaliyetlerinin kaplumbağa tarzı geleneksel yöntemlerden çok daha hızlı ve etkili olması; ikincisi katılımcıların bağımsız inisiyatif ve etkinliğini sınırlandırmamasıdır.

Kapitalist sistemin bütün ekonomik ve siyasi egemenlik koşulları tarafından tam anlamıyla kaynama noktasına getirilen, bu noktada nefes alan, kaynama noktasında düşünen ve eyleme geçen yepyeni bir nesil var karşımızda. Çünkü ellerini uzatıp dokunamadıkları muazzam bir zenginlikle çevrililer. Eğer özgürlük uğruna dövüşülürse nasıl da canlı, zengin, doyurucu ve ilişkileri alabilmesine çeşitli bir dünya kurup, çok yönlü yetenek geliştirebilecek-

NEDEN BOYKOT

lerini hissediyorlar. Sabırsızlıkları, ateşli ve aceleci politik tutumları bu yüzden. Adım adım ve yavaş yavaş bir gelişimi değil sıçramalı bir gelişimi arzuluyorlar çünkü her şeyin sıçramalı çizgide geliştiği kapitalizmin yeni evresinde yaşıyorlar. Bu karakterlerine en uygun örgütlenme platformunu, sosyal medyayı milyonlar halinde dolduruyorlar.

Üstelik bir devrimin başlaması için öncünün en geniş kesimlerle örgütsel ilişkiler içinde bulunmasının hiç de zorunlu bir koşul teşkil etmediğini biz 31 Mayıs 2013 günü gördük. Hayır, bir devrimde önemli olan şu veya bu çevreyle ilişkinin olup olmaması değildir, önemli olan nesnel sınıf ilişkileridir. Başlattığımız hareketin hedefleriyle ilişkimiz bulunmayan hareket halindeki daha geniş kesimlerin yaşamsal ve yakıcı ihtiyaçlarının örtüşmesidir. Bu açıdan bakıldığında içinde bir damlası olduğumuz okyanusun dev dalgalarının aynı kıyıları dövmeye başladığını rahatlıkla görebiliriz.

İşçi sınıfı dev adımlarla ilerliyor. Durgun zamanlarda belki on yılları bulacak gelişimi, haftalara sığdırıyor. Soma katliamından bu yana ardı ardına patlak veren ekonomik kalkışlı grevler hemen “Hükümet istifa” sloganı ile açık bir siyasal gösteriye dönüşüyor. Soma katliamı bir sınıfın üzerindeki bütün ölü toprağı öylesine sarsıcı biçimde kaldırdı ki, sınıfın en geri kesimleri bile kendilerini bir anda kaynama noktasında buldular. En küçük olay bir iş cinayeti, ücret ödemelerinin gecikmesi, işten atılmalar ya da farklı türden baskılar saatler içinde bir eylemin kotarılmasını tetikleyebiliyor, fabrikalar işgale uğruyorlar, ya da yollar kapatılıyor. Bu konuda Somalı madencilerde görülen ilerleme göz kamaştırıcı. Ve bu ileri sıçramalar sınıfın geri kalanını hemen kendine çekiyor.

Yoksul köylülük ise haftalardır borçları yüzünden kesilen elektrikleri protesto için kentlerde eylem yapıyor. Kürdistan’da giderek yaygınlaşan bu eylem diğer bölgelerde HES’lere, maden ocaklarına karşı eylemlerle bütünleşiyor, üst üste biniyor. Küçük üretici köylülük ise banka borçları, ipotekler, kuraklık ve kötü hasat nedeniyle öylesine bükülmüş ki, her şeylerini kaybetme tehlikesi ile karşı

karşıya.

Kentlerin küçük mülk sahipleri, büro çalışanları ve meslek sahibi emekçiler kredi ve taksit borçlarıyla nefes alamaz durumda. Bu kitlelerin çoğunu biz Haziran ayaklanmasında barikatlarda gördük. Kentlerin yoksul varoşlarını dolduran emekçi Alevi kitleler ise hükümetin dinci faşist ve mezhepçi politikaları nedeniyle ciddi bir huzursuzluk yaşadıklarını, öfkelerini sık sık eylemlerle dile getirdiklerini görüyoruz.

Tüm ezilen ve sömürülen sınıf katmanlarında rahatlıkla tespit edilebilen bu devrimci kaynaşma durumu, seçimler döneminde doğrudan iktidar hedefine odaklanabilir. Çünkü her biri farklı çelişki ve sorunlara, farklı özlemlere sahip on milyonları kapsayan bu çeşitli sınıf ve katmanlar ittifakı seçim dönemlerinin aynı zamanda var olan hükümetin kaderinin belirlendiği zaman olduğunu bilirler. Böyle dönemlerde iktidarı ezme ya da sarsmak için yola çıkan bir faaliyet başka zamanların protestolarından, kısmi çatışmalarından çok daha geniş yankılar uyandırmaya adaydır. Seçimlerin aktif boykotu tüm bu sınıf ve katmanların önüne bir kez daha ve esaslı biçimde iktidar sorununun ve hedefinin konulması için bulunmaz bir fırsattır.

NEDEN BOYKOT

13- Öyleyse geriye tek bir soru kalıyor. Aktif boykot nasıl örgütlenir?

Sayılamayacak kadar yolu var. Yeter ki büyük bir kitle gücünün harekete geçmesini sağlayalım.

Son bir yılın olayları düne kadar sıradan bir hayat yaşayan milyonlara öyle değerli dersler kazandırdı ki, bu insanların devrimci kavrayışları, enerjileri, iradeleri, on yılların oportünist örgütlerinin fersah fersah ötesindedir. Devrimci kitlelere güvenelim, onları bağımsız irade, bağımsız eyleme geçme eğilimlerinin hiçbir biçimde sınırlanmayacağına inanacakları örgütlenmeler içinde toplayalım, boykot ve ayaklanma arasındaki zorunlu bağ konusunda onlarda sarsılmaz bir kanaat oluşturalım. Bunları başardığımızda göreceğiz ki, son bir yılın eylemlerle geçen haftalarından öğrenilenler, aktif boykotun yüzlerce yolunu açar.

Umut Çakır

Kitle hareketinin her kritik sıçramasında olduğu gibi uzlaşmacı ve oportünist sosyalistler bizzat kitlenin sahiplendiği “İktidar halka” sloganını inat ve ısrarla görmezden geldiler. Hükümetin istifasını istemenin yanlışlarına dair bunaltıcı vaatler vermekten geri durmadılar. Çünkü devrimci kitlelerin iktidarı hedeflemeleri, onların en çok korktukları gelişmeydi. Bu aşamanın artık burjuvaziyle bütün köprüleri atmak anlamına geldiğini ve meselenin kısa sürede bir ölüm kalım, sonucu belirleyecek bir nihai çatışmaya evrileceğini elbet biliyorlardı. Korkuları bu yüzdendi. Çünkü o nihai çatışmayı emekçi kitlelerin kazanacağına dair en küçük bir umut taşıyorlar ve yenilgiyi kaçınılmaz görüyorlar. Zaferi garanti olmayan bir devrime omuz vermektense onu küçük hedefler peşinde koşarak kötürümleştirmeye giriştiler.

Oportünizmin korkusu haklıdır. Doğrudan iktidarı devirmeyi ve yeni bir hükümeti bizzat kurmayı hedefleyen bir kitle hareketinin her an sonucu belirleyecek nihai savaşımın içine girmesi mümkündür ve bu durum, öncülerin hazırlığı ne düzeyde olursa olsun, olaylar tarafından kaçınılmaz hale getiriliyor. Seçimleri boykot, havada genel bir çatışmanın kokusunu alan kitlelerce, ancak aktif boykot biçiminde hayata geçirilebilir. Yani sadece sokağa gidip oy vermemek değil, ama bu seçim ortamını ciddi bir ayaklanmaya hazırlık dönemi gibi görmek, eylem ve çatışa kapasitesini boykot şiarı altında geliştirmek ve “iktidar halka” hedefine bir adım daha yaklaşmak. Gelişmeler bu düzeyi zorluyor.